b l o c - n o t e s

CHESTIA ZILEI

Un ideal care ar trebui să fie ceva mai apropiat

Substanţialele declaraţii pe cari d. Eugen Haţiegan, casierul federaţiei de football, le-a făcut ziarului nostru, necesită o revenire şi un comentar — cu deosebire asupra capitolului Privitor la taxele impuse cluburilor.

Răspunzând unei întrebări privind atitudinea federaţiei faţă de nevoile grupărilor, casierul F. R. F. A. a făcut următoarea — i-am putea spune senzaţională — promisiune, pe care o reproducem textual: «In momentul în care federaţia va fi într'o situaţie roză, se va îngriji ca toate grupările să primească ajutoarele pe cari le merită, după activitatea lor sportivă. Scopul ideal ar fi ca federaţia, desfiinţând toate taxele, să rămână la beneficiile pe cari le are în urma matchurilor internaţionale».

Pare-se că d. Eugen Haţiegan nu e original. Federaţia olandeză — e doar un caz pe care-l cităm — nu percepe nici o taxă. In Belgia, cluburile au primit la sfârşitul anului un soiu de gratificaţii car reprezentau taxele plătite de acele cluburi federaţiei în decursul anului.

In America de Sud, sunt federaţii cari dau chiar dividende cluburilor.

Aşa dar, nu e originalitate în «idealul» d-lui Haţiegan. E, în schimb, bunăvoinţă, multă bunăvoinţă — şi înţelegere şi dragoste pentru cluburi — în promisiunea sportivului casier al F. R. F. A.

Cum spune însă d. Haţiegan, situaţia materială a federaţiei de football nu e încă roză. Când va fi roză va fi bine. Dar, ce se înţelege prin situaţie roză?...

Desigur că, pentru moment, federaţia nu poate desfiinţa taxele. Nu le poate, măcar, reduce. Dar e bine să-şi facă din acest vag şi atât de platonic ideal, un deziderat, UN PUNCT PROGRAMATIC.

Avem convingerea că F.R.F. A. îşi poate asigura bugetul şi altfel decât prin taxe asupra grupărilor. Matchurile internaţionale—şi în alternativa că nu vor mai fi impuse, cluburile vor admite mai multe decât cele patru-cinci jocuri pe an, — pot asigura acest buget. Pot asigura chiar un excedent. cu condiţia ca matchurile să fie interesante — cee ce tot de dibăcia conducătorilor F. R. F. A. depinde.

Avem convingerea că am desvoltat şa tradus gândul întreg al casierului F. R. F. A. în rândurile de mai sus. Şi speranţa că ceilalţi federali sunt animaţi de aceleaşi bune intenţii.

Ion Vornic

Sky-Kjöring

In ultimul timp a început şi la noi să se practice intens sky-kjöring (sky înhămat)

D. Gusty, proprietarul cinematografului Capitol şi proaspătul membru al Ligii de Sud, e una din cele mai populare figuri în footballul românesc.

Popularitatea d-lui Gusty se datoreşte faptului că e nelipsit dela toate matchurile unde, cu o vervă neobişnuită, întreţine şuete cari fac deliciul galeriei. Dar cauza principală a acestei popularităţi e larghetea cu care d. Gusty acordă bilete de favoare la cinematograful Capitol.

Capitularea aceasta se produce aveşnic asalt din partea tuturor sportivilor, cari nu înţeleg să piardă niciun film bun. Şi cum Capitol-ul are un repertoriu de mâna întâia, solicitările curg zilnic, cu o regularitate matematică şi exasperantă.

Uneori d. Gusty încearcă să scape cu o glumă.

— D-le Gusty, dă-mi te rog un bilet scutit...

— Mai scuteşte-mă dragă...

Dar la prima insistenţă, d. Gusty cedează şi... oferă un bilet.

Capitularea acetsta se produce aproape totdeauna (daţi-i voie şi d-lui Gusty să fie uneori indispus), deşi cei victorioşi n'au nevoie să dea dovadă de prea multă combativitate.

Iată o recentă... înfrângere a noului membru al Ligii de Sud.

Joi seara a avut loc o reprezentaţie de gală la Capitol, cu filmul «Misiunea brigăzii 41».

In hall, d. Gusty a fost imediat reperat de un «client» şi prompt, atacat.

— D-le Gusty, te rog, două locuri!

D. Gusty, care până'n acel moment mai semnase vreo 12 bilete, a replicat imediat:

— Păi bine dom'le, d-ta crezi că asta-i misiunea mea aici?

— D-le Gusty, pe mine nu mă interesează misiunea d-tale. Eu am venit să văd misiunea... brigăzii 41.

Şi d. Gusty a mai dat un autograf...

*

Câtva timp, din megafonul actualităţii sportive, ca un leit-motiv, se auzea acelaş refren: plecarea lui Spakow.

Anunţată de o sută de ori ca «irevocabilă», plecarea lui Spakow s'a produs zilele trecute, când fostul campion a procedat la facerea valizelor.

Spakow, care şi-a tot amânat plecarea, a înţeles să plece... ca lumea. In consecinţă, Moţi a luat trei bilete de tren: pentru el, Cornelia şi Eugenia.

Dacă pentru Moţi nu mai e nevoe de nici o prezentare, e necesar să spunem că d-rele Cornelia şi Eugenia sunt surori, baletiste şi au jucat la Cărăbuş.

Cum a ajuns Moţi la această tovărăşie, nu ştim. Nici nu ne interesează, pe noi, ca sportivi.

Legătura însă dintre box şi balet e limpede ca un cristal: şi la box şi la balet se cere joc de picioare.

Că le-a ales tocmai pe Cornelia şi Eugenia, e şi asta explicabil: a răscolit omul toată Compania, şi acelora de cari i s'a părut că o să-i ţină companie mai plăcută, le-a făcut propunerea unui voiaj în ţara cu cei mai frumoşi atleţi.

Cei trei au plecat deci spre Atena.

In ţara măslinelor de Volo, Moţi Spakow şi «Sisters Cornelia and Eugenia» vor admira frumuseţile Acropolei, Marea Egee, canalul de Corynth, statuile de marmoră...

Şi apoi?!

Probabil că Moţi va boxa în vedeta câtorva reuniuni, iar Cornelia şi Eugenia — cărora Spakow le va procura desigur bilete de favoare — vor aplauda dela fotoliu şi vor striga: «Dă-i Moţi!»

Toate's bune, dar ce te faci după ce ai knock-outat toţi grecii şi nu mai ai angajamente?

Nu-i exclus, în cazul acesta, ca «Sisters Cornelia and Eugenia» să evolueze pe unele scene din Atena, Salonic sau alt oraş cu climă dulce.

Simbioza aceasta e perfectă. Spakow va boxa, Cornelia şi Eugenia vor dansa. Cu alte cuvinte o trinitate care va da din mâini şi din picioare...

A. Nol

Delalume adunate

DUŞMANUL No. 1 AL ARSENALULUI

Adversarul de azi al renumitei echipe engleze Arsenal în Cupa Angliei va fi Burnky. Această echipă are un înaintaş de care Londra întreagă are frică. Pe acest jucător îl cheamă Bob Brocideball. Este un tânăr născut la Londra. A jucat mai înainte în Osbore Villa, care cu goalurile marcate de Bob a eliminat odată pe Arsenal din Cupă. Acum londonezii au o frică grozavă, ca „duşmanul public No. 1 al Arsenalului" să nu repete povestea şi anul acesta.

OBSERVATORI

Footballul a ajuns atât de studiat şi a atins un nivel atât de ridicat, încât conducătorii cluburilor şi federaţiilor nu lasă nimic la voia întâmplării, ci din contră ei pun toate şansele sub observaţie.

Se ştie că selecţionerul unic al Franţei, d. Gaston Barreau s'a dus la Duesseldorf pentru a studia jocul echipei Germaniei, pe care Franţa o va întâlni la Stutigart la 21 Martie.

Selecţionerul unic italian d. Vittorio Pozzi a venit de două ori la Paris pentru a vedea jocul Franţei contra echipei oraşului Praga şi contra Austriei.

Un „observator" francez a fost trimis la Bruxelles pentru a asista la antrenamentul Belgiei, care va juca astăzi contra Franţei.

Ceeace este adevărat pe plan internaţional, se poate verifica şi pe plan naţional. După tragerea la sorţi a sferturilor de finală din Cupa Franţei, opt cluburi şi-au trimis „observatori" la matchuri. Astfel R. C. Paris a delegat pe antrenorul său d. Kimpton la matchul Boulogne — C. A. P. din 21 Februarie; Rouen şi-a trimis „spionul" la Dunkerque şi invers; şi Sochaux, Cannes, Strasbourg şi Red Star, au trimis oameni pentru a observa tactica şi jocul adversarilor.

Intr'adevăr, footballul modern nu lasă nimic să fie improvizat...

PENTRU OPT CENTIMETRI!...

Mare emoţie a fost Miercurea trecută la Plais de Mutualitéâ înaintea campionatului Franţei la categoria cocoş, care s'a disputat între Decico şi Bataillé. Intr'adevăr, ringul care trebuia să aibă între corzi 4 m. 35, nu avea decât 4 m. 27. Managerul challengerului Bataillé, Eudeline, care conta mult pe jocul de picioare şi pe uşurinţa eschivelor parizienilor, a protestat, luând ca martori numeroşi oficiali prezenţi.

Se poate disputa un match de campionat pe un ring nereglementar?

Din fericire Bataillé a fost declarat învingător, şi cum Mazué, managerul lui Decico nu depusese nici o reclamaţie, titlul naţional a părăsit oraşul mătăsurilor.

Dar la ce trebuia să ne aşteptăm dacă Decico ar fi câştigat!...

„8 Iunie", primul roman sportiv românesc

Un reuşit efort şi o propagandă frumoasă pentru sportul românesc

Incepândde mâine «Gazeta Sporturilor» va începe publicarea, în foileton, a unui roman sportiv românesc — semnat de talentatul nostru redactor *George Fulga*. Atragem atenţia cetitorilor noştri asupra acestei lucrări, care reprezintă un frumos şi reuşit efort. Pentru propaganda sportului — pe care mulţi, încă, îl consideră barbar sau, în cel mai bun caz, refractar oricărui efort intelectual — primul roman sportiv românesc este menit să pledeze în favoarea frumoasei ţinute morale şi educative a sportului nostru, care a ajuns — o spunem cu toată convingerea — la maturitate.

«8 Iunie» — cum este intitulat acest prim roman sportiv românesc — va constitui în acelaş timp o lectură savuroasă pentru cetitorii noştri.

«Gazeta Sporturilor», mereu în slujba cititorilor săi, mereu în urmărirea unor cât mai evidente ameliorări, îşi face o cinste din a recomanda acest roman cetitorilor săi.

Primul capitol al lui «8 Iunie» — care, repetăm, va fi o lectură din cele mai captivante şi va purta lectorul prin toate culisele sportului românesc — va apare în numărul nostru de mâine.

Ancheta noastră

Antagonismul dintre sport şi cultură

nu e decât vechea adversitate între bătrâni si tineri

ne declară d. docent V. Viespescu dela facultatea de drept din Bucureşti

In cadrul anchetei ce ne-am propus a face, desigur că nepărtinirea este o condiţie esenţială pentru a putea ajunge la rezultate utile.

Deaceea ţinem ca părerile pe cari le expunem să aparţie în egală măsură tinerilor cât şi bătrânilor.

Azi expunem părerea unuia dintre cei mai tineri membri ai corpului profesoral al facultăţii de drept: d. docent V. Viespescu. Prin însuşi faptul tinereţii sale el este un entuziast partizan al sportului. D-sa atribue artificialul antagonism care există între sport şi cultură, exclusiv celuilalt permanent antagonism dintre tineri şi bătrâni.

Alături de aceasta d-sa mai indică şi altă cauză mai secundară: defectuoasa organizare a sportului în şcoli şi universităţi.

Ce este sportul românesc

— Ce părere aveţi despre sportul românesc.

— «Cred că în ultima vreme sportul românesc a luat o desvoltare foarte mare, încât socotesc că nu exagerez afirmând că încercarea de a zădărnici un match este echivalentă cu riscul de a provoca o adevărată turburare în rândul tinerilor sportivi.

Imi explic progresul rapid al sportului românesc în ultimii zece ani, printr'o însuşire sădită în structura poporului nostru. Am fost şi suntem un popor sportiv. Oina, ţurca, purceaua dovedesc însuşirile sportive ale poporului nostru. Ele au fost cultivate prin sportul modern altoit pe aceste însuşiri naturale. Singurele cari pot explica desvoltarea rapidă şi admirabilă a sportului român în ultima vreme.

DESVOLTAREA SPORTULUI

— Care credeţi că sunt mijloacele prin care sportul românesc ar putea fi în continuă ascensiune.

— Este evident că mişcarea sportivă datorează desvoltarea sa şi activităţii societăţilor sportive tot mai numeroase în ultimul timp. Am plăcerea să cunosc câţiva din fruntaşii sportului românesc. Le cunosc idealismul, şi le admir entuziasmul.

Am călătorit în vacanţa Crăciunului dealungul Nilului până la hotarul Sudanului. Vizitând cu acest prilej universitatea dela Cairo, am constatat câtă atenţie acordă sportului, rectoratul primei universităţi egiptene. Am asistat la matchul de tennis al asociaţiei sportive studenţeşti. Am asistat deasemenea la programul de sport la aparate organizat de studenţii facultăţii egiptene de agronomie, minunat organizată.

D. docent V. VIESPESCU

Am admirat mişcările sportive ale profesorului german, angajat cu multă grijă de universitate, pentru a asigura o pregătire mai serioasă.

Mă întreb dacă învăţământul superior ca şi şcolile secundare, nu ar trebui să organizeze această mişcare sportivă românească, cu scopul bine determinat de a ridica şi de a desvolta însuşirile sportive ale tineretului nostru.

Cred că această soluţie răspunde întrebării puse.

— Care credeţi că sunt cauzele antagonismului dintre sport şi cultură?

— Cred că, adoptând soluţiunea preconizată în răspunsul ce l-am dat la întrebarea a doua ne-am putea găsi pe calea ce ar putea împleti mai strâns preocuparea intelectuală cu cea sportivă.

Socotesc că mijlocul practic şi concret, pentru a ajunge la acest scop, nu l poate oferi decât conducerea şcolilor de care am vorbit.

Această preocupare nu ese din îndatorirea firească a celor ce sunt chemaţi să formeze pregătirea tineretului nostru. Ba mai mult, cred că prin desvoltarea chibzuită a gustului sportiv de către educatori, s'ar putea realiza un îndoit scop, ce ar adăoga foarte mult la rezultatele lor pedagogice. Prin sport s'ar putea folosi util pentru desvoltarea fizică timpul liber al tineretului nostru, reţinându-l dela alte îndeletniciri păgubitoare.

Prin sport s'ar putea adăoga însuşiri alese în structura sufletească a tânărului. Am convigerea că sportul inobilează şi formează caractere.

Eu cred că abisul aparent dintre preocuparea intelectuală şi cea sportivă, se datoreşte lipsei de atenţiune a educatorilor tineretului.

Azi sportul este iubit mai ales de cei tineri, de cei cari uneori nu şi-au desăvârşit pregătirea intelectuală. Dacă ar fi iubit şi practicat în aceeaşi măsură de profesori, ca şi de elevi, de bătrâni, ca şi de tineri, sunt convins că acest antagonism aparent dintre cultură şi sport ar dispare.

AZI ŞI MAINE

Sportul nostru în înfăţişarea de azi este tânăr. Exercitat de tineri...

Mâine când tinerii sportivi de azi, vor fi conducătorii destinelor intelectuale ale ţării noastre, sunt convins că acest antagonism —care nu trebue să existe — se va topi la căldura unei pasiuni sportive unanime, fireşti şi fericite. — închee d. docent Viespescu interesantele sale declaraţii.

Lg. M.

Anul atletic 1936

Săriturile şi alergările cu garduri

Continuăm a analiza anul atletic 1936, sub raportul performanţelor realizate în grupa concursurilor şi anume: la săritura în lungime şi înălţime, două probe în cari rezultatele comparate cu cele din trecut sunt cât se poate de diferite.

Intr'adevăr, în timp ce la săritura în lungime atleţii noştri marchează un sensibil progres pe care statisticile ni-l înfăţişează clar din an în an la înălţime, clasa perforan în an, la înălţime, clasa perforeni şi indiscutabil în regres faţă de cea de acum zece ani.

Explicaţia desigur este uşor de dat. Săritura în lungime este o probă în care viteza joacă un rol determinant, suplinind până la o anumită limită chiar lipsa technicei.

Este o probă care tentează tineretul, cerând o pregătire mai puţin pretenţioasă.

In schimb, la săritura în înălţime, technica este totul, iar calitatea naturală — detenta — nu poate duce prea departe. Este o probă care cere antrenament atent şi îndelungat şi unde rezultatele apar mult mai târziu. Deci o probă care nu va tenta chiar aşa de repede pe tinerii noştri în genere puţin perseverenţi, superficiali în antrenament şi lipsiţi de îndrumători.

La săritura în înălţime, doi atleţi s'au desprins categoric anul trecut; primul este profesorul A. Bako, dela Aiud, campion naţional şi un excelent technician; iar al doilea este tânărul învăţător Franţ de la Braşov, un element înzestrat cu reale calităţi.

La aceştia doi vom mai adăuga pe studentul Stoichiţescu, dela Cluj, în care prof. Chieţanu pune mari speranţe şi Negru dela Viforul Dacia, care şi-a realizat performanţa obişnuită.

Din restul celor care figurează pe tabel, vom indica pe Falski dela Cernăuţi, spaniol, care credem că vă învăţa multe dela Bako şi pe Herold care, ocupat mult cu milităria nu a putut lucra.

In Bran, avem credinţa, Viforul posedă un element excepţional. Totuşi studentului dela ISEF îi lipseşte acea energie şi putere de concentrare necesară unui campion. Jekel Alexandrescu şi Ciaclani sunt trei atleţi complecţi, nu sunt specialişti şi care sărind 1 m. 68 au realizat o performanţă meritorie.

INALUŢIME

177 Bako C. A. Cluj
175 Frantz S. S. G. Braşov
173 Stoichiţescu Şoimii Cluj
175 Negru Vif. Dacia
171 Talschi Jahn
171 Spaniol St. Român
170 Herold Astra Braşov
170 Bran Vif. Dacia
168 Jeckel Vif. Dacia
168 Alexandrescu C. A. Cluj
168 Ciaclani C. F. R. Buc.

La săritura în lungime, am spus că suntem în progres. Intr'adevăr, am avut în 1936, doi atleţi cari au trecut peste 7 metri şi patru care au depăşit 6 m. 50, ceeace nu este deloc rău.

Ionescu Crum, cu viteza sa caracteristică, ajutat de o musculatură excepţională a picioarelor şi abdomenului a atins uşor 7 m. 07.

In urma lui găsim pe Popovici, un tânăr mai fragil, mai puţin iute, dar care posedă o technică ce suplineşte în parte aceste lipsuri.

Lupan, mereu sub obsesia apendicitei, nu a putut fi în sezonul trecut în prea bune condiţiuni. Se pregăteşte în schimb pentru cel care vine.

Ciaclani a fost surpriza sezonului. Este drept nu-l întrebaţi cât a muncit actualul venusist pentru a ajunge la cei 6 m. 78.

Frantz dar mai ales Kreisel, şi ei în mare progres. Restul, o serie de elemente înzestrate cu viteză. Atât şi nimic mai mult.

LUNGIMEA

707 Ionescu CRUM Astra Braşov.
703 Popovici Vif. Dacia.
688 Lupan Vif. Dacia.
678 Ciaclani C. F. R. Buc.
672 Kreissel S. S. G. Braşov.
667 Frantz S. S. G. S. Braşov.
637 Crăciun St. Rom.
637 Calistrat Vif. Dacia.
635 Maiesciuc Dr. Vodă.
635 Silbermann C. A. Brăila
633 Stoichiţescu Şoimii Cluj.
632 Alexandrescu C. A. Cluj.
630 Hasfalvi Viforul Dacia.

ALERGARILE CU GARDURI

Alergările cu garduri cer o pregătire extrem de îndelungată şi, mai ales, cât se poate de migăloasă. Din punct de vedere pur sportiv, această specialitate este un exerciţiu de coordonare excelent, dând practicantului o supleţe a trunchiului şi o uşurinţă în mişcări, cu adevărat impresionantă.

Trecerea — în sărirea gardurilor — se obţine numai în urma unui antrenament asiduu, în care gimnastica se combină cu alergarea şi trecerea obstacolului într'un chip cât se poate de armonios. Şi acum, după acest scurt preambul, să trecem la examinarea performanţelor eralizate de «hurdlerii» noştri în cursul sezonului trecut.

In ciuda excelentului 15 s., 6 reuşit de cernăuţeanul Maiesciuk, situaţia în această probă a fost — şi clasamentul de mai jos ne-o dovedeşte—cum nu se poate mai tristă.

Am avut doi alergători de o clasă sensibil egală; Maiesciuk şi Negru, (ultimul făcând un real progres). Dar în urma acestora, performanţele sunt cât se poate de slabe şi este suficient să semnalăm prezenţa lui Ciaclani printre primii şapte specialişti ai anului, pentru a ne edifica declasa hurdlerilor noştri. Căci campionul nostru este un excelent aruncător, un bun săritor şi alergător, dar un slab «hurdler». Dintre ceilalţi, Krupka, dela Oradea şi Talski, dela Cernăuţi, merită a fi semnalaţi.

Cursa de 200 m. garduri, excelentă la pregătire şi cât se poate de spectaculoasă, se dispută rare ori la noi. In anul trecut Krupka dela Oradia a fost cel mai bun.

*

La 400 metri situaţia este aproape identică cu cea dela 110 m., cu singura diferenţă că în această probă se pare că avem cinci alergători capabili să termine sub 60 s. echivalent cu sub 17 s. la 110 m. garduri, ceeace este desigur mai îmbucurător.

Lăpuşan, a cărui specialitate pare a fi de acum înainte această probă, Maiesciuc, Csallnar, Lazăr şi Krauze, sunt alergătorii care au reuşit să se impună în sezonul trecut.

In general, proba de 400 m. garduri fiind extrem de grea, tentează puţinele elemente şi aceasta pentrucă atleţii noştri, imediat ce dau de o probă mai dificilă, o abandonează spre a se «consacra» alteia mai uşoare.

Lipsa de perseverenţă, superficialitatea în antrenament — iată o parte din marile lipsuri ale atleţilor noştri.

110 METRI GARDURI

15.6 Maiesciuc, Dragoş Vodă.
16. Negru, Vif. Dacia.
17. Krupka, Kolping Oradea.
18.5 Talschi, Jahn Cernăuţi.
18.8 Spaniol, St. Rom.
19. Nagy, C. A. Cluj.
19.2 Csaklany, C. F. R. Bucureşti.
19.6 Dietrich, Jahn Cernăuţi.
19.7 Kultsar, C. A. Cluj.
19.8 Filimon, Vulturaşul.
20. Jekel, Vif. Dacia.

200 METRI GARDURI

27.4 Krupka, Kolping Oradea.
28.2 Csallner, C. A. Cluj.
28.4 Drimus, Şoimi Cluj.

400 METRI GARDURI

58.2 Lăpuşan, Vif. Dacia.
58.3 Maiesciuc, Dragoş Vodă Cernăuţi.
60.7 Lazar, Vif. Dacia.
62.6 Krausse, Recaş.
64.9 Talsky, Jahn.
17.8 Kaminetzki, Macabi Cernăuţi.

CAMOR